

Az eső mértana

A dombok felől jött az ősz.
Felhőit fejfájós juhászcutyák
terelték, különös útvonala volt.

A város már várta.
Tetőablakok lesték, ahogy
a folyó felé kanyarog,
álmos szemű szüzek
ásták a Tabán földjébe
az utolsó napsugarakat.

Harang kondult valahol
és – cseppjei mintha az égbolt ívét
mintáznák – szitálni kezdett az eső.

A matt cserepekre színt lopott,
felitta az aszfaltra hordott haragot.

Fénytelen ég

Villanszemeket csen a hídról a folyó,
áramszedők árnyával játszik a szél,
nyikorgó, párás lifteket üldöznek
a rakparton ragadt kutyák.

Március van, és még mindig ősz,
fagyni kész az éjjel.

A bérházak gyomrából nézve
trapéz alakú a fénytelen ég.
Hallgat az elhantolt városrész,
a parkban gyertyakanócfüst kavargó,
szünetjelet húz a köldbe
egy fáradt teherhajó.

Cím nélkül, 1976

